

kteřé jeho milenec odkopl, když z jejich lásky vznikla živoucí upomínka, nemohlo s děckem nikde naléztí ani práci, ani přístřeší. A tak se Zemková rozhodla, že s dítětem společně sejde se světa. Skočila do jmenovaného rybníka, měla však dvojí štěstí: jednak nebylo v rybníku více vody než 75 cm, jednak byla pozorována krejčím Zadinou, který na ni volal. Uslyševši zvolání, šla Zemková s dítětem ke břehu a krejčímu dítě předala, ale sama brouzdala se vodou zpět ke středu rybníka, hledajíc patrně větší hloubku. Byla však přispěchavšími lidmi z vody vytažena a zachráněna. Zachráněna v pravém slova smyslu, alespoň na čas, neboť o děcko postarala se zatím sociální péče a o matku vazba vyšetřovací.

Po krátkém přelíčení byla obžalovaná všemi 12 hlasy porotců osvobozena. Soudu předsedal vrch. rada Lev, žalobu vedl stát, zástupce dr. Andrejevič. Pro osvobozenou uspořádalo obecnstvo sbírku, která vynesla 150 Kč.

—ff—

Drahá vyjížďka.

(Zemský civilní soud v Praze.)

V říjnu minulého roku jel jistý lékárník z Prahy z výletu. Když přijel do Běloruské třídy v Břevnově, ztratil vládu nad automobilem, který vyskočil na chodník a porazil tam stojícího cyklistu, který marně se pokoušel vyhnouti se srážce utěkem do průjezdu protilehlého domu. Velociped byl poněkud pochroumán a také cyklista nevyšel bez úrazu. Byl zraněn na ruce a poškozeny mu dva prsty, a to tak, že se na první pohled zdálo, že postižený bude na pravou ruku chromý nadobsmrti. Postupem doby ukázalo se však, že jde přece jen o zranění přechodných, nikoli trvalých následků.

Postižený žaloval a žalovaný lékárník namítal v žalobě, že šlo o smyk vozu, za nějž nikdo nemůže, že tento smyk musil poškozený viděti z větší dálky a že mohl se snadno uhnouti. Ostatně cyklista nebyl poražen automobilem, nýbrž velocipedem.

Naproti tomu namítal žalující cyklista svým právním zástupcem drem Mellanem, že žádný smyk vozu neviděl, což právě vysvětluje z té skutečnosti, že se srážce nevyhnul. Nebyl by přece zůstal na ohroženém místě a nebyl by riskoval svůj život. Ostatně jest nerozhodné, zranil-li ho velociped či automobil; rozhodující jest, že srážka byla přivoděna autem. Jestli bezprostředně nebo vražením automobilu do cyklistova kola, jest nerozhodno.

O žalobě této byla vyslechnuta řada svědků i znalců. Konečně pak uzavřen smír v ten smysl, že žalovaný lékárník zaplatí žalujícímu cyklistovi 25.000 Kč jakož i veškeré útraty právního zastoupení.

Soudu předsedal vrchní rada Mikeš.

Urážky z kladenského soudu.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

O kladenském soudu a populárním, fešáckém kladenském kriminálu napsali jsme toho již dosti. Posledně v čísle 16. referovali

jsme o sporu, který vznikl mezi jedním z kladenských soudců, okresním soudcem Šonkou, a kladenským knihkupcem Stejskalem.

Knihkupec Stejskal měl totiž v jakési záležitosti vypovídati u okresního soudu na Kladně jako znalec. Čekal na chodbě a byv konečně zapisovatelem vyvolán, vstoupil, maje prý ještě ve dveřích jednací síně klobouk na hlavě. Soudce, řadou obtížných předcházejících líčení přepracovaný a znervosnělý, ostřeji napomenul knihkupce, který se proti tomu ohradil slovy: „Jsem dobře vychovaný člověk, od vás se nedám poučovat o slušnosti!“

Výrok knihkupcův byl protokolován, oba páni vyměnili si ještě názory a důsledek byl nejen ten, že se oba soukromými žalobami stíhali pro urážku na cti, ale že státní zastupitelství zažalovalo knihkupce Stejskala pro urážku úřední osoby podle § 312 tr. z. Kladenský funkcionář státního zastupitelství zaslal později dokonce do Prahy jakousi obžalobu, že knihkupec p. Stejskal je v podezření, jakoby se byl u nějaké svědkyně za úplatu ucházel o příznivé svědectví. V této věci bylo však trestní řízení záhy zastaveno a ku projednání jak sporu urážkového, tak i veřejné žaloby podle § 312 tr. z. delegován pražský soud.

Nejprve přišly na řadu oboustranné soukromé žaloby pro urážku na cti, byly však za krátko odbyty uzavřeným smírem.

V minulých dnech jednal vrch. rada Dr. Žížek o veřejné žalobě, kterou na p. Karla Stejskala, knihkupce na Kladně, vzneslo státní zastupitelství pro přestupek urážky úřední osoby.

Obhájce obžalovaného Dr. Alois Štůla z Dejvic vřele se zastal svého klienta a dokazoval, že větou „od vás se nedám poučovat o slušnosti“ nemůže býti spáchán přestupek dle § 312 tr. z. Věta ona může snad býti u soudu pokládána za chování nemístné, pak ale soudce má právo, disciplinárně potrestatí provinilce; tohoto práva však okr. soudce Šonka neužil.

Soudce vynesl rozsudek osvobozující. V důvodech uvedl, že zažalovaný výrok je si ce neslušný a nemístný, ne však takový, aby v něm mohla býti spatřována skutková podstata přestupku urážky úřední osoby.

—ff—

Cech či Maďar?

(Divisní soud v Hradci Králové.)

Dne 21. srpna 1920 při vojenských odvozech v Komárně odveden byl Ferenc Kisse z Gutý, okres Komárno, a zároveň odvodní komisi předán byl mu povolační lístek k nastoupení činné služby na den 12. října 1920 u železničního pluku v Pardubicích. Kisse k pluku nenarukoval a uprchl do Maďarska.

V prosinci 1920 a v červnu 1921 v Gutě, kamž byl Kisse podle rodičů příslušný, vyvěšena byla po 14 dní ohláška, aby narukoval, ale bezvýsledně. Kisse zůstal v Maďarsku, ač rodiče mu tam psali, že je hledán, aby komal vojenskou povinnost v československém státě.

Sběh dopaden byl až letos v únoru státní policií v Komárně, když překročil hranice

s maďarským pasem, maje v úmyslu vyříditi svoje záležitosti dědičné v Komárně.

Vojenská prokuratura zažalovala Kisseho pro zločin deserce, z něhož se tyto dny odpovídal před divísním soudem, jemuž předsedal podplukovník just. služby Binar. Žalovaný namítal, že naše úřady na něj nemají práva, poněvadž je státním příslušníkem maďarským, a na důkaz svého tvrzení předložil dokument obce Rakošpalota u Budapešti, jež ho uznává svým domovským příslušníkem. Jako příslušník maďarského státu nestaral se tedy o konání své vojenské povinnosti v Československu, jako maďarský státní příslušník přijat byl do služeb peštské policie a také v Maďarsku se oženil.

Naproti tomu vojenský prokurátor namítal, že Kisse je příslušníkem československého státu a povinný konati zde vojenskou službu, poněvadž podle přípisu okresního úřadu v Komárně patří domovským právem do Guty a v r. 1920, kdy byl odveden, nemohl nabýti maďarské státní příslušnosti, neboť mehl plnoletým, a rodiče jeho byli příslušní do Guty. Potvrzení obce Rakošpaloty nelze pokládati za směrodatné pro posouzení státní příslušnosti, jelikož již v mnoha případech naše státní úřady zjistily, že maďarské obce udílejí příslušníkům československým maďarské národnosti domovské právo, aniž dříve získali státní příslušnosti v Maďarsku.

Sdělením úřadu v Košicích zločin deserce žalovaného byl prokázán a soud potrestal ho dvěma měsíci žaláře nepodmíněně.

Svatební noc s překážkami.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Eduard Čáp, 24letý pomocný dělník ze Žižkova, trpí zvláštní chorobnou nenávistí ke všem ochranitelům veřejného pořádku. Jejich orgány nemůže ani vidět a měl už k vůli tomu častěji všelijaké opletačky se soudem. Jeho děvče, které s ním mělo vážnou známost, domlouvalo mu, aby vypudil svojí zášť ze srdce svého, ale marně. Aby tedy dostal Čáp konečně rozum, zařídila to jeho nevěsta společně s nastávající tchyní, Čáповou matkou, tak, že mladý muž rozhodl se vplouti se svojí milenkou ve stav manželský. Datum, kdy se tato velevýznamná událost měla uskutečniti, bylo stanoveno na den 3. dubna 1926. Toho dne dopoledne vykonány u okresní politické správy v Žižkově svatební obřady, načež svatebčané odjeli ihned do Vršovic do bytu ženichovy matky, která vystrojila novomanželům i hostům docela pěknou hostinu, jež potrvála až do večera. Ženich už začínal blábolit, a tu nevěsta, pamatujíc na jeho povinnosti, kterým má řádný muž o svatební noci dostáti, nutila jej k odchodu na Žižkov, kde novomanželé bydlili. Asi k 9. hodině podařilo se konečně stálému jejímu šeptání, že Edáček se zvedl, rozloučil se s maminkou i s tatínkem, jakož i s ostatními hosty, kteří české řeči valně už ani nerozuměli, a nastoupil ruku v ruce s novopečenou žínkou cestu k domovu. Po cestě si vesele prozpěvoval, ale to opět nebylo po chuti dávným jeho nepřítelům, strážníkům. V Grégrově ulici napomenul jej nad-

strážník Jaroslav Zajiček, aby nehlozožil. Čáp se ohlédl a spatřiv Zajička, s kterým měl už kdysi co dělat, spustil na celé kolo: „Aha, to jsi ty, ty rošťáku, tebe já znám, za tebe jsem dostal posledně 24 hodin...“ Na výzvu, aby šel se strážníkem, Čáp jen ke zděšení své ženušky, která viděla už, jak její sny o kráse svatební noci se rozplývají v niveč, vytáhl nůž a počal se jím oháněti. Záhy přišlo mu na pomoc několik vršovických mládenců, a tu strážník, vida přesilu, nechal Čápa jíti s manželkou dále, avšak z povzdálí šel za nimi. Když pak v Charvátově ulici zastihl patrolujícího strážníka Šrámka, pozval jej ku pomoci a znovu vyzval Čápa, aby šel s ním na strážnici. Ale Čáp nabídl mu nezdvořile, že půjde s ním jinam, kam ještě nikdo nikoho nepředvedl, a opět vytáhl nůž. Při tom ustupoval, až se dostal k hromadě kamení, jimiž počal po strážnicích házet. Pak se dal na útěk a zmizel.

Se ženou setkal se až před domem svého žižkovského bytu. Byli celí šťastní, že přece jen nepřišli o svoji svatební noc, již také snažili se využiti, pokud jim síly stačily. Ale ráno, ještě před úsvitem, byla jejich unavené lásce učiněna úřední přítrž. Na dveře zabušila policie a rozespaleho muže vzala pod svou ochranu. Marně plakala a prosila nevěsta ve svůdných nedbalkách, aby jí nechali Edáčka, marně se zaručovala, že jim ho sama přivede, jakmile se oba ještě trochu prospí — neúprosní mužové zákona nenašli pochopení pro sladké touhy mladé ženy a muže jí odvedli. Pustili jej sice opět po dvou dnech, ale svatební noc jí přece docela pokazili.

Za dva měsíce nato postavili Adolfa Čápa před soudní stolicí, již předsedal vrch. rada Erhart. Hájil se tvrzením, že o ničem neví. Byl prý úplně zpit, neví, co se s ním dělo, připouští docela možnost, že je to všechno tak, jak to líčí žaloba. Ale je to polehčující okolnost — povídá — že jsem se ten den ženil. To se to tak člověku všechno dostane do hlavy, že se opije jako zvíře. A pak neví, co dělá.

Ale strážníci vyvrátili hravě tvrzení, jako by byl Čáp zpit na mol. Poznával je, mířil kamením tak dobře, že strážníka Šrámka trefil do nohy, a utíkal pak, že jej nemohli dohonit.

Soud vzhledem k četným trestům Čáповým uznal jej po návrhu stát. zástupce Dra Kobliha vinným zločinem veřejného násilí a přestupek urážky strážce a odsoudil jej do těžkého žaláře na čtyři měsíce, ovšem bezpodmínečně.

*

Za pět dní nato vstoupili jsme náhodou do jedné síně, v níž zasedal senát vrch. rady Vávry. Na lavici obžalovaných sedí muž, který už odzadu připadá nám nějak známý. Jdeme tedy blíže, až ke stolu, za nímž sedí státní zástupce Dr. Kobliha, a ejhle! Obžalovaným není nikdo jiný, než náš nepřítel všech policajtů Čáp! Usedneme tedy a posloucháme. Čáp je zase obviněn ze zločinu veřejného násilí dle § 81 tr. z. a z přestupku urážky strážce. Dne 26. dubna, tedy za 3 neděle po své svatbě, ztropil výtržnost na Václavském náměstí. Přivolaný strážník Jiravský Čápa jen více rozzuřil. Udeřil strážníka do prsou a snažil se utéci. Přispěchali ještě dva strážníci.